**ὅτι μετά τήν ὑπό τοπικοῦ ὑπαλλήλου ἀπόκτηση τῆς ἰδιότητος τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου ἐκλείπει αὐτοδικαίως ἡ δυνατότητα ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ καί, συνεπῶς, ἐκλείπουν τά ἀποτελέσματα τῆς συμβάσεως ἐργασίας πού ἔχει συναφθεῖ ἐπί αὐτῆς τῆς βάσεως.**

Pescatore Touffait Due

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο τήν 25η Ἰουνίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

P. Pescatore

## ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 21 ΜΑΪΟΥ 1981 [1]

*Κύριε πρόεδρε,*
*κύριοι δικαστές,*

1. Τό πρός ἐπίλυση πρόβλημα στήν παροῦσα ὑπόθεση εἶναι ἄν πρόσωπο πού ἔχει τήν ἰδιότητα δοκίμου ὑπαλλήλου σέ κοινοτικό ὄργανο διατηρεῖ ἤ ὄχι κατά τήν περίοδο τῆς δοκιμασίας, ἐννοεῖται ὑπό καθεστώς προσωρινῆς ἀναστολῆς, τά δικαιώματα τά ὁποῖα ἀπορρέουν ἀπό προηγούμενη πρόσληψη ὑπό τήν ἰδιότητα «τοπικοῦ ὑπαλλήλου» στήν ὑπηρεσία τοῦ ἰδίου ὀργάνου.

Θά ἀρχίσω μέ σύντομη χρονολογική ἔκθεση τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν. Μέ σύμβαση ὡρισμένης διαρκείας τῆς 12ης Αὐγούστου 1974, ὁ Hugues Desmedt, βέλγος ὑπήκοος, προσελήφθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ὡς τοπικός ὑπάλληλος γιά διάρκεια ἕξι μηνῶν καί ἐπεφορτίσθη μέ τήν ἐκτέλεση καθηκόντων ἀποθηκαρίου. Ἡ σύμβαση παρετάθη ἐπ' ἀόριστον στίς 13 Φεβρουαρίου 1975. Λίγο ἀργότερα, ὁ Desmedt συμμετέσχε σέ ἐσωτερικό διαγωνισμό (τόν διαγωνισμό COM/C/8/75) πρός τόν σκοπό καταρτίσεως πίνακος προσληπτέων ἀναπληρωτῶν ὑπαλλήλων γραφείου, κατηγορίας C 5/C 4 καί, ἀφοῦ ἐκρίθη ἱκανός, ἀνεγράφη στόν πίνακα αὐτό. Στίς 7 Ἰανουαρίου 1977, διωρίσθη δόκιμος ὑπάλληλος καί ἐπεφορτίσθη μέ τήν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων τοῦ χειριστοῦ στό κέντρο ὑπολογισμῶν, στό Λουξεμβοῦργο.

Δυστυχῶς γιά ἐκεῖνον ἡ περίοδος τῆς δοκιμασίας εἶχε ἀρνητική ἔκβαση. Ἡ ἔκθεση τῆς διοικήσεως ἡ σχετική μέ τήν ἱκανότητα

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἰταλικά.

τοῦ ἐνδιαφερομένου νά ἐκτελεῖ τό ἔργο πού ἀντιστοιχεῖ στά καθήκοντά του, τήν ἀπόδοσή του καί τήν συμπεριφορά του ἐντός τῆς ὑπηρεσίας — ἔκθεση πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 34 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων — ἔφερε στό φῶς πολλές ἀνεπάρκειες ὡς πρός τήν ἀπόδοση τοῦ Desmedt καί συνέστησε τήν ἀπόλυσή του. Μέ ἀπόφαση τῆς 28ης Ἰουνίου 1977, ἡ ἀρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή ἔλαβε σύμφωνη ἀπόφαση, ἰσχύουσα ἀπό τήν 1η Ἰουλίου 1977, (ἡμερομηνία πού παρετάθη ἀκολούθως μέχρι τίς 16 Ἰουλίου 1977).

Στίς 15 Σεπτεμβρίου 1977, ὁ ἐνδιαφερόμενος προσέφυγε κατά τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἀλλά ἡ ἔνσταση αὐτή ἀπερρίφθη ἀπό τήν διοίκηση μέ ἐπιστολή τῆς 20ῆς Μαρτίου 1978 πού ἔφερε τήν ὑπογραφή τοῦ ἐπιτρόπου Tugendhat. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Desmedt ἐνήγαγε τήν Ἐπιτροπή ἐνώπιον τοῦ Tribunal du Travail τῶν Βρυξελλῶν, μέ δικόγραφο πού ἐπεδόθη στίς 15 Δεκεμβρίου 1977, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ ἀρχική τους σχέση ἐργασίας ὑπό τήν ἰδιότητα τοπικοῦ ὑπαλλήλου εἶχε ἁπλῶς ἀνασταλεῖ λόγω τοῦ ὅτι ἔγινε δεκτός σέ περίοδο δοκιμασίας ὡς χειριστής τοῦ κέντρου ὑπολογισμῶν καί ζητώντας, ἐπομένως, εἴτε τήν ἀναπρόσληψή του στήν παλαιά του θέση εἴτε τήν καταβολή συμψηφιστικῆς ἀποζημιώσεως λόγω ἐλλείψεως προειδοποιήσεως. Ὁ δέλγος δικαστής, μέ ἀπόφαση τῆς 20ῆς Μαρτίου 1980, ὑπέβαλε στό Δικαστήριο τό ἀκόλουθο προδικαστικό ἐρώτημα:

«Ὑπάρχει ἤ ὄχι ἀσυμβίβαστο μεταξύ τῆς ἰδιότητος τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, πού ὑπάγεται στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὁ ὁποῖος ἔχει δημοσιευθεῖ στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1972, C 110, σσ. 5 ὡς 32 καί εἰδικώτερα στό ἄρθρο 34 (8) (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. N 160, τόμ. 01/001, σ. 136) καί τῆς ἰδιότητος τοπικοῦ ὑπαλλήλου πού ὑπάγεται στό ἰδιωτικό δίκαιο τῆς ἐθνικῆς νομοθεσίας, σύμφωνα μέ κανόνα πού ἐδημοσιεύθη στήν ἴδια Ἐπίσημη Ἐφημερίδα τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1972 C 100 σ. 80 (ἄρθρα 79-81)· στήν προκειμένη ὑπόθεση, ὅσον ἀφορᾶ τήν δελγική νομοθεσία, τό ἄρθρο 37 τοῦ νόμου τῆς 3ης Ἰουλίου 1978 καί τό παλαιό ἄρθρο 14 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου περί ἐξηρτημένης ἐργασίας;»

2. Εἶναι σκόπιμο νά ὑπογραμμισθεῖ προηγουμένως ὅτι τό Δικαστήριο, ἔχοντας τό δικαίωμα νά ἐπιληφθεῖ τῆς παρούσης ὑποθέσεως δάσει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, καλεῖται νά ἑρμηνεύσει κανόνες κοινοτικοῦ δικαίου καί, κατά πρῶτο λόγο, τίς διατάξεις τοῦ παράγωγου δικαίου, οἱ ὁποῖες διέπουν τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων καί καθορίζουν τό καθεστώς πού ἐφαρμόζεται στό λοιπό προσωπικό τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων. Ἀντιθέτως, δέν ὀφείλει νά ἀσχοληθεῖ μέ τήν ἑρμηνεία δελγικῶν κανόνων ἐργατικοῦ δικαίου, κατά τό μέτρο πού ἐφαρμόζονται στήν ὑπηρεσία πού προσέφερε ὁ προσφεύγων ὡς τοπικός ὑπάλληλος καί τοῦτο παρ' ὅλον ὅτι τό ἐρώτημα τοῦ ἐθνικοῦ δικαστοῦ ρητῶς ἀναφέρεται, στό τελευταῖο τμῆμα, σέ κανόνες τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Πράγματι, τό Δικαστήριό μας ὀφείλει ἀποκλειστικῶς νά διαπιστώσει δάσει τῆς κοινοτικῆς ἔννομης τάξεως ποῖα εἶναι τά ἀποτελέσματα τῆς προσλήψεως προσώπου ὡς δοκίμου ὑπαλλήλου σέ ἕνα ἀπό τά ὄργανα, ἐπί προηγουμένης σχέσεως ἐργασίας συμβατικῆς φύσεως, ἡ ὁποία συνέδεε τό πρόσωπο αὐτό μέ τό ἴδιο ὄργανο.

3. Εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐπισημανθεῖ συνοπτικά τό νομικό καθεστώς πού ἐφαρμόζεται κατά τήν περίοδο δοκιμασίας τῶν εὐρωπαίων ὑπαλλήλων. Σχετικά μέ αὐτό, ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ὁρίζει (στό ἄρθρο 34 παράγραφος 1) ὅτι: «Κάθε ὑπάλληλος, μέ ἐξαίρεση τούς ὑπαλλήλους τῶν δαθμῶν A 1 καί A 2, ὑποχρεοῦται νά συμπληρώσει περίοδο δοκιμασίας πρίν δυνηθεῖ νά μονιμοποιηθεῖ.»· ἐν συνεχεία προσθέτει (στήν παράγραφο 2 ἐδάφιο 1 τοῦ ἴδιου ἄρθρου)

ὅτι ὁ δόκιμος ὑπάλληλος πού δέν ἔχει ἐπιδείξει ἐπαγγελματικές ἱκανότητες ἐπαρκεῖς γιά τήν μονιμοποίησή του ἀπολύεται. Ἡ περίοδος τῆς δοκιμασίας καί ἡ ἑπομένη μονιμοποίηση (ἤ ἡ ἀπόλυση) τοῦ ὑπαλλήλου ἀποτελοῦν τίς τελικές φάσεις τῆς διαδικασίας προσλήψεως, ἡ ὁποία διεξάγεται σέ περισσότερα στάδια καί διέπεται ἀπό τό κεφάλαιο I τοῦ τίτλου III τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ὑπαλλήλων (ἄρθρα 27 ὡς 34).

Ὅσον ἀφορᾶ τό νομικό καθεστώς τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων, ὑπενθυμίζω κατά πρῶτον λόγο ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων «θεωρεῖται τοπικός ὑπάλληλος ... ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος προσλαμβάνεται *σύμφωνα μέ τίς τοπικές συνήθειες*, γιά τήν ἐκτέλεση χειρωνακτικῆς ἐργασίας ἤ τήν παροχή ὑπηρεσιῶν, σέ θέση πού δέν προβλέπεται στόν πίνακα θέσεων, ὁ ὁποῖος προσαρτᾶται στό τμῆμα τοῦ προϋπολογισμοῦ πού ἀναφέρεται σέ κάθε ὄργανο τῆς Κοινότητος, καί ἀμείβεται ἀπό τίς συνολικές πιστώσεις πού ἀνοίγονται γιά τόν σκοπό αὐτό στό ἐν λόγω τμῆμα τοῦ προϋπολογισμοῦ». Ὅπως βλέπομε ἡ ἔννοια τοῦ τοπικοῦ ὑπαλλήλου συσχετίζεται μέ τά ἐκτελούμενα καθήκοντα· πρέπει νά πρόκειται περί ἐργασίας πού δέν προβλέπεται στόν πίνακα τῶν ὑπαλλήλων, ὁ ὁποῖος εἶναι προσηρτημένος στόν προϋπολογισμό. Ἀλλά ἡ ἄποψη πού ἐνδιαφέρει περισσότερο τήν παροῦσα διαφορά εἶναι ἐκείνη τῆς προσλήψεως: πρέπει νά γίνεται «σύμφωνα μέ τίς τοπικές συνήθειες».

Τά ἄρθρα 79 μέχρι 81 τοῦ ἰδίου καθεστῶτος περιγράφουν ἀκολούθως τά κύρια χαρακτηριστικά τοῦ νομικοῦ καθεστῶτος τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων, τά ὁποῖα δυνάμεθα νά συνοψίσομε ὡς ἑξῆς: οἱ ὑπάλληλοι προσλαμβάνονται βάσει συμβάσεως· τό κάθε ὄργανο ὁρίζει μέ τούς δικούς του κανόνες «τίς συνθῆκες ἐργασίας τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ: α) τόν τρόπο προσλήψεως καί ἀπολύσεως· β) τίς ἄδειες· γ) τίς ἀποδοχές τους». Πάντως, οἱ συνθῆκες αὐτές πρέπει νά καθορίζονται «βάσει τῆς ρυθμίσεως καί τῶν συνηθειῶν πού ὑφίστανται στόν τόπο ὅπου ὁ ὑπάλληλος καλεῖται νά ἀσκήσει τά καθήκοντά του». Οἱ ὑποχρεώσεις τοῦ κοινοτικοῦ ὀργάνου στό θέμα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἐξομοιοῦνται μέ τίς ὑποχρεώσεις πού ἐπιβάλλονται στούς ἐργοδότες ἀπό τόν τοπικό νόμο. Ὡς πρός τίς διαφορές μεταξύ τοῦ ὀργάνου καί τοῦ ὑπαλλήλου ὑπάγονται στόν ἁρμόδιο δικαστή βάσει τοῦ νόμου τοῦ τόπου ὅπου ὁ ὑπάλληλος ἐκτελεῖ τήν ὑπηρεσία του, πρᾶγμα πού φαίνεται σύμφωνο μέ τό γενικό κριτήριο τοῦ ἄρθρου 183 τῆς συνθήκης ΕΟΚ σύμφωνα μέ τό ὁποῖο «ἐφ' ὅσον ἡ παροῦσα συνθήκη δέν προβλέπει ἁρμοδιότητα τοῦ Δικαστηρίου, οἱ διαφορές στίς ὁποῖες ἡ Κοινότης εἶναι διάδικος δέν ἐξαιροῦνται ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ ἀπό τήν ἁρμοδιότητα τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων».

Ἡ ρύθμιση τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων εἶναι συνεπῶς «μικτῆς» φύσεως, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι πηγές τόσο κοινοτικές ὅσο καί ἐθνικές συντρέχουν στήν θεμελίωσή της. Εἶναι ἀληθές ὅτι σύμφωνα μέ τό προαναφερθέν ἄρθρο τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων, ἡ πρόσληψη τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων πρέπει νά εἶναι σύμφωνη μέ τίς τοπικές συνήθειες καί ὅτι οἱ κανόνες τοῦ καθεστῶτος αὐτοῦ καθώς καί οἱ διατάξεις πού θεσπίζονται ἀπό τό ὄργανο πού προσλαμβάνει τόν τοπικό ὑπάλληλο ἀναφέρονται στήν ἀτομική σύμβαση ἐργασίας ὥστε δύναται νά γίνει λόγος περί ρυθμίσεως στήν οὐσία ἐθνικοῦ καί ἰδιωτικοῦ δικαίου μέ τό νά ἐξαρτᾶται ἡ ὑποχρεωτική ἰσχύς τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως, στίς σχέσεις μεταξύ τοῦ κάθε ὀργάνου καί τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων

του, ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀναγνωρίζεται μέσα στήν σύμβαση. Ἀλλά δέν ἀποκλείω ὅτι εἶναι δυνατή ἡ κατάληξη σέ διαφορετικά ἀποτελέσματα βάσει τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἐν λόγω ρύθμιση ἐθεσπίσθη μονομερῶς καί κατά γενικό τρόπο γιά ὅλες τίς σχέσεις ἐργασίας τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων ἀπό τήν Κοινότητα καί μέσα στό πλαίσιο τῆς Κοινότητος, ἀπό κάθε ἐνδιαφερόμενο κοινοτικό ὄργανο. Ἄν υἱοθετηθεῖ αὐτός ὁ τρόπος σκέψεως, ὁ τοπικός νόμος φαίνεται νά ἔχει προορισμό, ἀφ' ἑνός, νά θέσει ὅριο στήν κανονιστική ἐξουσία τῶν ὀργάνων (ὑπερισχύοντας μέ αὐτόν τόν τρόπο ἐνδεχομένων ἀσυμβιβάστων διατάξεων πού ἔχουν θεσπισθεῖ ἀπό τά ὄργανα) καί ἀφ' ἑτέρου, νά ρυθμίσει ὅλα τά θέματα, τά ὁποῖα δέν ἔχουν καλυφθεῖ ἀπό τήν κοινοτική ρύθμιση. Ἀλλά μέ οἱονδήποτε τρόπο καί ἄν λυθεῖ τό ἐξεταζόμενο πρόβλημα χαρακτηρισμοῦ θεωρῶ ἀναμφισβήτητο ὅτι οἱ διατάξεις πού ἔχουν θεσπισθεῖ ἀπό κάθε ὄργανο στό θέμα τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων ἀποτελοῦν τμῆμα τῆς ρυθμίσεως αὐτῆς: καί ὅτι, συνεπῶς, στήν ὑπόθεσή μας πρέπει νά ληφθεῖ ἐπίσης ὑπ' ὄψη ἡ κανονιστική ρύθμιση πού ἐθεσπίσθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή στίς 14 Μαΐου 1971 περί καθορισμοῦ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων της πού ὑπηρετοῦν στίς Βρυξέλλες.

4. Ἄς ἐξετάσω τώρα τό ἐρώτημα πού ἔθεσε ὁ δέλγος δικαστής. Ἐρωτᾶ ἄν ἡ ἁπλή ἀναστολή τῆς ἰδιότητος τοῦ τοπικοῦ ὑπαλλήλου κατόπιν τοῦ διορισμοῦ ὡς δοκίμου ἀπό τό ἴδιο κοινοτικό ὄργανο συμβιβάζεται μέ τήν ἰδιότητα τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου. Ἐφ' ὅσον στηριζόμεθα στούς κανόνες τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων πού ἀφοροῦν τήν περίοδο δοκιμασίας ἡ ἀπάντηση πρέπει νά εἶναι καταφατική: τό νομικό καθεστώς τῆς περιόδου δοκιμασίας δέν μοῦ φαίνεται καθόλου ἀσυμβίβαστο πρός τήν ταυτόχρονη διατήρηση προηγουμένης σχέσεως ἐργασίας πού ἔχει ἁπλῶς ἀνασταλεῖ. Ἀντιθέτως, ὁ προσωρινός χαρακτήρας καί τό ἀβέβαιο ἀποτέλεσμα τῆς περιόδου δοκιμασίας δικαιολογοῦν, ἀπό τήν ἄποψη τῆς προστασίας τοῦ ἐργαζομένου — κριτήριο ἀπό τό ὁποῖο ἐμπνέεται ἡ ρύθμιση τῆς ἐργασίας σέ ὅλες τίς ἔννομες τάξεις — τήν λύση πού συνίσταται στό νά μή διακόπτει κατά τρόπο ὁριστικό μιά προηγούμενη σχέση ἐργασίας ἀλλά στό νά περιορίζεται στήν ἀναστολή της. Ἄν, ἀκολούθως, ἀναφερθοῦμε στίς γενικές ἀρχές τοῦ καθεστῶτος τῆς εὐρωπαϊκῆς δημόσιας ὑπηρεσίας διαπιστώνομε ὅτι ἡ μόνη ἀρχή στήν ὁποία εἶναι δυνατό, ἐξ ὑποθέσεως, νά ἀναφερθοῦμε εἶναι τό καθῆκον πίστεως τοῦ ὑπαλλήλου πρός τό ἵδρυμα, τό ὁποῖο ἐκφράζεται στά ἄρθρα 11 μέχρι 19 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Πάντως, δέν νομίζω ὅτι ἡ διατήρηση τῆς προηγουμένης σχέσεως δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἀντίθετη πρός τό καθῆκον πίστεως, ὅταν ὅπως στήν προκειμένη περίπτωση, ἡ ἀνασταλεῖσα σχέση διατηρεῖται μέ τό ἴδιο ὄργανο, στό ὁποῖο ὁ ὑπάλληλος καλεῖται νά συμπληρώσει τήν περίοδο δοκιμασίας του. Μία κατάσταση τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἀποκλείει τήν σύγκρουση, ἔστω καί αὐτοδύναμη, μεταξύ τοῦ συμφέροντος τῆς διοικήσεως καί τῆς διατηρήσεως, ὑπό καθεστώς ἀναστολῆς, τῆς ἀρχικῆς σχέσεως. Θά ἠδύνατο μάλιστα νά ὑποστηριχθεῖ ὅτι τό συμφέρον τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου νά διατηρήσει, ὑπό ἀναστολή, τήν προηγουμένη σχέση ἐργασίας συμπίπτει μέ τό συμφέρον τῆς διοικήσεως νά διατηρήσει δεσμό μέ πρόσωπο, τό ὁποῖο, ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ τοπικοῦ ὑπαλλήλου, ἀπέκτησε ὡρισμένη εἰδική ἐπαγγελματική πεῖρα στό πλαίσιο τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Πρέπει κατά δεύτερο λόγο νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη οἱ διατάξεις τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων καί εἰδικώτερα τῶν διατάξεων πού ἀφοροῦν τούς τοπικούς ὑπαλλήλους. Ἀλλά καμμία ἀπό τίς διατάξεις αὐτές δέν ὁρίζει — ἀμέσως ἤ ἐμμέσως — ὅτι ἡ διατήρηση τοῦ καθεστῶτος τῆς ἰδιότητος

τοπικοῦ ὑπαλλήλου πού ἔχει ἀνασταλεῖ εἶναι ἀσυμβίβαστη πρός τήν ἰδιότητα τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου. Σέ αὐτήν ἐπίσης τήν περίπτωση τό ἀσυμβίβαστο δύναται, ἀορίστως, νά προκύψει ὡς πρός τό καθῆκον πίστεως, ἀλλά σχετικά, τήν φορά αὐτή, μέ τήν ἰδιότητα τοῦ τοπικοῦ ὑπαλλήλου καί ὄχι πλέον τήν ἰδιότητα τοῦ μονίμου ὑπαλλήλου. Ἐν τούτοις, ἀποκλείω ὅτι ἡ ἀποδοχή της ἰδιότητος τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου συνεπάγεται σέ μιά περίπτωση ὅπως ἡ προκειμένη τήν παράβαση τοῦ καθήκοντος πίστεως πού πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι συνδέει τόν τοπικό ὑπάλληλο ἀκόμη καί σέ περίπτωση ἀναστολῆς τῆς σχέσεως. Ἡ αἰτιολογία πού ἐδόθη προηγουμένως δηλαδή τό γεγονός ὅτι ὁ δόκιμος ὑπάλληλος ἐξαρτᾶται ἀπό τό ἴδιο ὄργανο πού τόν εἶχε προσλάβει ὡς τοπικό ὑπάλληλο ἰσχύει στήν προκειμένη περίπτωση.

Κατά τρίτο λόγο πρέπει νά ἐξετασθεῖ ἡ κανονιστική ρύθμιση πού ἐθεσπίσθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή γιά νά καθορίσει τίς συνθῆκες ἐργασίας τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων της πού ὑπηρετοῦν στίς Βρυξέλλες. Καί εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ἡ περίπτωση τῆς ἀναστολῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως προβλέπεται ἀπό περισσότερα τοῦ ἑνός ἄρθρα (ἄρθρο 12 παράγραφος 4, ἄρθρο 22 παράγραφος 1 α), ἄρθρο 22bis παράγραφος 1) καί ὅτι εἰδικῶς τό ἄρθρο 12 παράγραφος 4 ἀντιμετωπίζει τήν ἀναστολή αὐτή «στίς περιπτώσεις πού προβλέπονται ἀπό τήν θελγική νομοθεσία στό θέμα τῆς συμβάσεως ἐργασίας» παραθέτοντας στήν συνέχεια παραδείγματα (ὅπως τό ἐπισημαίνει τό ἐπίρρημα «ἰδίως»). Ὁ κανόνας αὐτός περιέχει πραγματική παραπομπή στόν τοπικό νόμο καί συνεπάγεται τό ἐφαρμόσιμο στούς τοπικούς ὑπαλλήλους τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς τῆς σχέσεως ἐργασίας τους κάθε φορά πού ἡ ἀναστολή γίνεται δεκτή στήν θελγική ἔννομη τάξη. Φυσικά, ἡ διαπίστωση αὐτοῦ τοῦ σημείου ἀνήκει στόν δικαστή τῆς οὐσίας.

5. Βάσει ὅλων τῶν σκέψεων πού ἀνεπτύχθησαν προηγουμένως προτείνω στό Δικαστήριο νά ἀπαντήσει στό ὑποβληθέν ἀπό τό Tribunal du Travail τῶν Βρυξελλῶν μέ διάταξη τῆς 20ῆς Μαρτίου 1980 ἐρώτημα κατά τόν ἀκόλουθο τρόπο:

Δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν, τίποτα δέν ἐμποδίζει ἕναν ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος συνδέεται μετά κοινοτικοῦ ὀργάνου μέ συμβατική σχέση ὑπό τήν ἰδιότητα τοπικοῦ ὑπαλλήλου καί πού μεταγενεστέρως διωρίσθη δόκιμος ὑπάλληλος στήν ὑπηρεσία τοῦ ἰδίου ὀργάνου, νά διατηρήσει, κατά τήν περίοδο δοκιμασίας, τήν προηγουμένη ἰδιότητα ὑπό καθεστώς ἀναστολῆς. Σύμφωνα μέ τήν ρύθμιση τῶν συνθηκῶν ἐργασίας τῶν τοπικῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐπιτροπῆς οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦν στίς Βρυξέλλες πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ ἐν λόγω ἀναστολή ἐπιτρέπεται κάθε φορά πού τήν δέχεται ὁ τοπικός νόμος.